

Ευγενία Μαραγκού

Όλα πάνε ... καλά!

Μαύρη κωμωδία σε επτά εικόνες

Η Ευγενία Μαραγκού γεννήθηκε και κατοικεί στην Αθήνα. Αποφοίτησε από το Πάντειο Πανεπιστήμιο, την Ανωτέρα Δραματική Σχολή Θεμέλιο και το τμήμα Θεατρολογίας του ΕΚΠΑ στο οποίο ολοκληρώνει και το Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών με τίτλο: Ελληνικό και Παγκόσμιο Θέατρο - Δραματολογία, Παράσταση, Εκπαίδευση. Εργάζεται ως ηθοποιός και σεναριογράφος επί σειρά ετών. Ως σεναριογράφος έχει συμμετάσχει σε πλήθος ταινιών ντοκιμαντέρ με προβολή σε φεστιβάλ, στην δημόσια και ιδιωτική τηλεόραση. Ως ηθοποιός συμμετέχει σε παραστάσεις σε θέατρα στην Αθήνα και σε ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Μέλος της θεατρικής Ομάδας 92' (Ελάτε σ' εμάς για έναν καφέ, Μια υπέροχη Κυριακή για Εκδρομή) της ομάδας σωματικού θεάτρου Splash (Joan of Marc, Ο Μπάτλερ) και της παιδικής σκηνής του Θεάτρου Φούρνος.

Το έργο της Όλα Πάνε ... Καλά!, έχει βραβευτεί από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών το 2017 ενώ το έργο της Η Μάχη της Κασετίνας που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Σοκόλη, έχει λάβει Κρατικό Έπαινο στον Κρατικό Διαγωνισμό Συγγραφής Θεατρικού Έργου για παιδιά.

Email: eva_maragr@yahoo.com

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6945854206

Το θεατρικό έργο Όλα Πάνε ... Καλά! της Ευγενίας Μαραγκού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα πρόσωπα :

Ο κύριος Α: απροσδιορίστου ηλικίας

Ο κύριος Β: απροσδιορίστου ηλικίας

Ο Νοσοκόμος: απροσδιορίστου ηλικίας

Η Κυρία που φοράει καπέλο με φτερά τσαλαπετεινού

Περίληψη

Σ' έναν χώρο που δίνει την αίσθηση κάποιου είδους ιδρύματος, δυο «έγκλειστοι» να προσπαθούν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους και με τον νοσηλευτή τους. Αποδεχόμενοι επί χρόνια την “μοίρα” τους και κατόπιν ειδικής φαρμακευτικής αγωγής, βρίσκονται σε μια κατάσταση όπου νιώθουν καλά χωρίς να έχουν καμία απαίτηση για κάτι παραπάνω. Όσπου ο ένας από τους δύο δεν αρκείται σε αυτό, και πείθει τον άλλο να παίξουν ένα “παιχνίδι”. Καθώς το έργο εξελίσσεται, υποβάλλουν ο ένας τον άλλον σε μια σειρά από δοκιμασίες υποδυόμενοι διαφορετικούς ρόλους κάθε φορά, προκειμένου να νιώσουν κάτι άλλο εκτός απ’ το “καλά” φτάνοντας σε ακραία σημεία. Αναζητώντας απαντήσεις για την ζωή και τον θάνατο και προσπαθώντας να θυμηθούν την ζωή τους εκτός ιδρύματος φτάνουν στο συμπέρασμα ότι οι ίδιοι αποτελούν μέρος ενός πειράματος και αποφασίζουν να βάλουν στο παιχνίδι τους και τον νοσηλευτή τους αλλά και τους ίδιους τους θεατές...

Γενικές οδηγίες:

Όλο το προσωπικό του θεάτρου φοράει στολές που παραπέμπει σε νοσηλευτικό ίδρυμα. Στον χώρο θα υπάρχουν ταμπέλες με τις ενδείξεις Πτέρυγα Α, Β, Γ κλπ. Η αίσθηση από το φουαγιέ ακόμα είναι πως πρόκειται για έναν χώρο όπου κάτι περίεργο συμβαίνει. Από την αρχή επίσης περιφέρεται μια ηθοποιός με καπέλο και φτερά τσαλαπετεινού. Θα συμπεριφέρεται σαν θεατής αλλά θα φροντίσει να κάνει αισθητή την παρουσία της, ακόμα ίσως και να τσακωθεί με διάφορους θεατές για την θέση της ή με την ταμιά ή με κάποιον υπάλληλο του θεάτρου. Η κυρία με το καπέλο, καθ' όλη την διάρκεια της παράστασης θα γελάει ή θα κλαίει πολύ έντονα σε διάφορα σημεία, σε βαθμό ενοχλητικό για τους άλλους θεατές . Από τα ηχεία του θεάτρου θα ακούγονται ανά τακτά χρονικά διαστήματα, μέχρι να αρχίσει η παράσταση ανακοινώσεις όπως πχ. «Παρακαλείται ο κύριος Γεωργίου να παρουσιαστεί στην πτέρυγα «Β» για να εξετάσει επιπλοκές που παρουσιάστηκαν».

Μαζί με το εισιτήριο θα μοιράζεται ροζ χάπι σε σακουλάκι καθώς και το ακόλουθο κείμενο σε μορφή ενημερωτικού φυλλαδίου με τις ενδείξεις και αντενδείξεις του χαπιού.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ:

Φαρμακευτική αγωγή σε πειραματικό στάδιο Κωδικός «Pa-nakia»

Olapanekalin

Ολαπανεκαλίνη

1.1 Olapanekalin

Ολαπανεκαλίνη

1.2 Ποιοτική και ποσοτική σύνθεση σε δραστικά συστατικά:

Olapanekalin 250 MG και 500 MG ανά δισκίο.

Ποιοτική σύνθεση σε έκδοχα

1) Olapanekalin δισκία 250 mg (List 3367)

Carmelose, Anaisthisiose, Apathiose

2) Σύνθεση επικάλυψης

1.3 Φαρμακοτεχνική μορφή

1.4 Περιγραφή συσκευασίας

1.5 Φαρμακοθεραπευτική κατηγορία: Panakia

1.6 Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Απόρρητο

1.7 Παρασκευαστής: Ειδικός Οργανισμός Ασφαλείας

Τι πρέπει να γνωρίζετε για το φάρμακο που πρόκειται να σας χορηγηθεί.

2.1 Γενικές πληροφορίες

Το Olanepkalin είναι πολύ αποτελεσματικό φάρμακο (χορηγείται και σαν υποκατάστατο ή συμπλήρωμα διατροφής) για την διαταραχή κοινωνικής συμπεριφοράς και ιδιαίτερα για τις ασθένειες που εμφανίζουν συμπτώματα αναζήτησης υπαρξιακού χαρακτήρα, υπερδραστηριότητα, ψυχονοητική διέγερση, μαζί με εκρήξεις οργής επί υπαρκτών κοινωνικών ερεθισμάτων. Η Ολαπανεκαλίνη, καταπολεμά τα υπαρξιακά άγχη, τον προβληματισμό την ανησυχία (ειδικά αυτών των συμπτωμάτων που συνοδεύονται από εκρήξεις δημιουργικότητας). Είναι πολλές οι μικτές περιπτώσεις που την ανησυχία συνοδεύει μια ανάγκη για δράση ή αντίστροφα η ανάγκη για δράση κρύβει μια διεγερτική συνδρομή και που η αγωγή του συμπτώματος που προβάλλεται μόνο με το φάρμακο της κατηγορίας «Panakia» φέρνει στο προσκήνιο μαζί με την κρυμμένη κοινωνικού τύπου παθογένεια. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η μαζική θεραπεία είναι θεραπεία εκλογής προκειμένου να φέρει στο προσκήνιο μαζικού τύπου αντιδράσεις ώστε να ακολουθηθεί πιο δραστική θεραπεία. Γενικά η μαζική θεραπεία είναι η πιο ενδεδειγμένη, και γι' αυτό το Olanepkalin κυκλοφορεί σε ατομική συσκευασία αλλά μόνο για την περίοδο δοκιμής.

2.2 Θεραπευτικές ενδείξεις

- Ανεπιθύμητες συναισθηματικές μεταπτώσεις και διαβαθμίσεις
- Ανεπιθύμητη έκφραση ζωικών ενστίκτων που έχουν να κάνουν με την διαδικασία της αναπαραγωγής και της επιβίωσης.
- Ανεπιθύμητη αίσθηση και συνείδηση εννοιών όπως ζωή, θάνατος.
- Ανεπιθύμητη αίσθηση ένταξης σε ένα οποιοδήποτε σύνολο κοινωνικού τύπου.
- Ανεπιθύμητη απώλεια μέρους της αίσθησης της ατομικότητας, βοήθεια για την απόλυτη αίσθηση της ατομικότητας και ενίσχυση του χώρου που μπορεί να καταλάβει το «εγώ».
- Ανεπιθύμητες εκφράσεις πρωτόγονων τάσεων, όπως : αλληλεγγύη, ομαδικότητα κλπ.

2.3 Αντενδείξεις

Διατηρείται ακόμα μια μικρή επιφύλαξη για την χορήγηση του φαρμάκου σε ασθενείς που είχαν παρουσιάσει στο παρελθόν αλλεργία κοινωνικού τύπου, καθώς υπάρχει η μια μικρή αμφιβολία για το αν η χρήση του φαρμάκου σε αυτά τα άτομα, επιφέρει ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα.

Το θέμα ερευνάται ακόμα.

2.4 Ειδικές προφυλάξεις

Απόρρητες

2.5 Αλληλεπιδράσεις με άλλα φάρμακα και ουσίες

Απόρρητη πληροφορία.

2.6 Δοσολογία και τρόπος χορήγησης

Απόρρητος.

2.7 Συμπτώματα υπερδοσολογίας, μέτρα αντιμετώπισης και αντίδοτα

Κανένα σύμπτωμα υπερδοσολογίας δεν θεωρείται ανεπιθύμητο, επομένως, δεν έχει υπάρξει αντίστοιχη επίσημη έρευνα που να ασχολείται με την παραγωγή αντιδότη. Ωστόσο ακόμα μελετάται η επίδραση που μπορούν να έχουν μερικές θεωρίες ανατρεπτικού τύπου, που διαδίδονται παράνομα, και έχουν επίδραση στο κέντρο αυτό του εγκεφάλου στο οποίο επιδρά και το Olaparnekalin.

2.8 Ανεπιθύμητες ενέργειες

Η μέχρι στιγμής μακροχρόνια χρήση του στα εργαστήρια έχει επιφέρει άριστα και ασφαλή αποτελέσματα, δεν έχει παρατηρηθεί καμία παρενέργεια.

2.9 Τι πρέπει να γνωρίζετε στην περίπτωση που παραλείψατε να πάρετε κάποια δόση

Το Olaparnekalin προκαλεί αυτόματο εθισμό και η παράλειψη δόσης προκαλεί έντονα στερητικού τύπου συμπτώματα. Καθώς όμως η ενδεδειγμένη θεραπεία είναι μαζικού τύπου, και ελεγχόμενη από ειδικούς οργανισμούς, δεν θα πρέπει να υπάρχει κανενός είδους ανησυχία για την περίπτωση παράλειψης δόσης.

2.10 Ημερομηνία λήξης του προϊόντος

Δεν προβλέπεται ημερομηνία λήξης

2.11 Ιδιαίτερες προφυλάξεις για την φύλαξη του προϊόντος

Ο ασθενής και όχι το φάρμακο θα πρέπει να φυλάσσεται σε καλά προφυλαγμένο περιβάλλον και να αποφεύγει την οποιαδήποτε επαφή με άτομα τα οποία δεν ακολουθούν την θεραπεία και παρουσιάζουν οποιαδήποτε μορφή αλλεργίας κοινωνικού τύπου.

Συνιστάται μάλιστα απόλυτη απομόνωση τέτοιων ατόμων μέχρι την μαζική ολοκλήρωση της θεραπείας.

4. Τρόπος διάθεσης

Απόρρητος

5. Ενδείξεις επιτυχούς δράσης του Olaparnekalin

Απόλυτη αίσθηση ισορροπίας κάτω από οποιοσδήποτε ειδικές ή γενικές συνθήκες, και η απόλυτη προσαρμογή σε αυτές ακόμα και αν μακροπρόθεσμα αποβούν μοιραίες για την επιβίωση του παλαιού η ακόμα και του νέου είδους.

ΟΛΑ ΠΑΝΕ... ΚΑΛΑ!

Α' Εικόνα

Σκηνή άδεια σχεδόν, μόνο ένα κασόνι, ο τοίχος είναι γεμάτος από X. Μέσα σε όλο αυτό το μωσαϊκό από X δεσπόζει ένα μεγάλο κόκκινο + (συν) .

Δύο άντρες κάθονται δίπλα δίπλα φορώντας ομοιόμορφα ρούχα χωρίς να κοιτάζονται. Μετά από μεγάλη παύση:

A: Λοιπόν τι νέα;

B: Καλά, εσύ;

A: Καλά

Παύση

A: Πως τα πάς;

B: Καλά, εσύ:

A: Καλά.

Παύση

A: Όλα καλά;

B: Καλά, εσύ όλα καλά;

A: Καλά.

Παύση

A: Είσαι καλά δηλαδή!

B: Καλά. Και εσύ καλά ε;

A: Καλά.

(Ο ίδιος διάλογος αυτήν την φορά με νοήματα)

Παύση

A: Δεν νομίζω πως αντέχω τόση καλοπέραση.

B: Είναι δυσβάσταχτο όντως

A: Κουράγιο θα περάσει και αυτό.

Παύση

A: Αν μονάχα μπορούσαμε να κλάψουμε λιγάκι.

B: Μπα αδύνατον με τόση ευτυχία.

A: Κι αν κλαίγαμε από ευτυχία;

(κατόπιν βουβής συνεννόησης και οι δύο)

Μπά!

Παύση

A: Αν ήμασταν πάρα πολύ καλά θα το άντεχα να το ξέρεις. Αλλά τώρα απλώς καλά, είναι δύσκολο.

B: Μπα μην το λες τότε θα είχαμε άλλα προβλήματα.

A: Όστε λες να παραμείνουμε στην μετριότητα.

B: Παν μέτριον άριστον.

Παύση

A: Άσε με να το σκεφτώ....

B: Μην σκέφτεσαι ... είναι κουραστικό και θορυβώδες.

A: Σωστά

Παύση

A: Για τον καιρό μιλήσαμε σήμερα;

B: Ναι

A: Ωραία το εξαντλήσαμε και αυτό το θέμα. Θες να γίνουμε φίλοι;

B: Όχι

A: Ούτε εγώ, από περιέργεια ρώτησα.

Παύση

A: Αν μονάχα μπορούσαμε να κλάψουμε λιγάκι.

B: Είπαμε αδύνατον ... αφού είμαστε καλά.

A: Κι αν σε χτυπούσα λιγάκι ... έτσι για δοκιμή;

B: Λες να το δοκιμάσουμε;

A: Τι έχουμε να χάσουμε;

B: Χτύπα.

(Ο Α δίνει μια σφαλιάρα στον Β, τον ρωτάει με φανερή αγωνία)

A: Λοιπόν;

B: Ρώτα με να σου πω.

A: Πώς είσαι;

B: Καλά.

A: Καλά-καλά, λίγο καλά, ή πολύ καλά;

B: Αδιάφορα καλά όπως πάντα.

A: Σειρά μου τώρα. (Στήνει το μάγουλό του για να δεχτεί το χτύπημα ενώ ο β δεν κάνει τίποτα. Ο Α έντονα)

A: Χτύπα λοιπόν!

(ο Β τον χτυπάει)

A: Δεν θα με ρωτήσεις πως είμαι;

B: Πώς είσαι;

A: Καλά.

Παύση

A: Αν χτύπαγες δυνατότερα;

B: Λες;

A: Ποτέ δεν ξέρεις.

A: Καλά.

A: Μην γρουσουζεύεις.

(Ο Β χτυπάει πιο δυνατά)

A: Ρώτα με ρώτα με, νιώθω έτοιμος να πονέσω.

B: Πώς είσαι;

Παύση

A: Δεν χτύπησες αρκετά δυνατά μάλλον. Χτύπα ξανά.

B: Ξέχνα το δεν γίνεται τίποτα.

A: Σε παρακαλώ έχω καλό προαίσθημα. Χτύπα με, χτύπα όσο πιο δυνατά μπορείς. Να δεις σήμερα θα τα καταφέρουμε.

B: Είσαι σίγουρος;

A: Μα και βέβαια. Να βάλει όλη σου την δύναμη.

(Ο Β τον χτυπάει πάρα πολύ δυνατά και ο Α πέφτει κάτω)

B: Πως νιώθεις;

A: (Μετά από αρκετή ώρα) Καλά. Καμιά αλλαγή.

B: Τελειώσαμε για σήμερα την προσπάθεια;

A: Ναι αρκετά προσπαθήσαμε .

(Σηκώνεται, πηγαίνει προς τον τοίχο τον γεμάτο από Χ και προσθέτει άλλο ένα)

A: Αποτύχαμε και σήμερα.

B: Έχω συνηθίσει πια, εσύ δεν έχεις συνηθίσει ακόμα;

A: Μπορείς να μου πεις πώς τα κατάφερε ο προηγούμενος;

B: Πως ξέρουμε ότι τα κατάφερε;

A: Μα είναι τόσο καθαρό! Σε έναν τοίχο γεμάτο αποτυχίες να ένα διαφορετικό σύμβολο, μια επιτυχία. Άρα έστω και για μια φορά τα κατάφερε. Πώς τα κατάφερε;

B: Που θες να ξέρω;

A: Αν μπορούσαμε να μάθουμε;

B: Δεν μπορούμε.

A: Λες να ξαναπροσπαθήσουμε;

B: Μπορείς να μου πεις τι σε έχει πιάσει; Γιατί θέλεις να νιώσεις κάτι άλλο;

Νιώθεις καλά, αυτό αρκεί ή όχι;

A: Από περιέργεια.

Μπαίνει μέσα ένας τρίτος άντρας, ο νοσοκόμος με άσπρη ιατρική μπλούζα κουβαλώντας δύο τεράστια χάρπια χρώματος ροζ.

Νοσοκόμος: Καλημέρα! Πως είμαστε;

A , B: Καλά

Νοσοκόμος: (γελώνοντας) Πάντα τέτοια!!!

A: (σιγά) Να φας την γλώσσα σου γρουσουζή!

Ο Νοσοκόμος κρατάει στα χέρια του έναν ιατρικό ντοσιέ, μιλάει σημειώνοντας

Νοσοκόμος: Λοιπόν και σήμερα στην πτέρυγά σας η κατάσταση είναι σταθερή. Το πρόγραμμά μας στέφεται με πλήρη επιτυχία και σήμερα. Εδώ σας αφήνω τα απαραίτητα για να συνεχίσετε την καλή δουλειά. (Φεύγει αφήνοντας τα δύο χάπια)

Πάυση

A: Τί θα κάνουμε τώρα;

B: Τα συνηθισμένα.

A: Λες να το πάρουμε από τώρα;

B: Ε! Τι άλλο να κάνουμε;

A: Να περιμένουμε.

B: Τι να περιμένουμε;

A: Να περάσει η επίδραση του χθεσινού.

B: Δεν θα είσαι καλά!

A: Όστε πιστεύεις ότι δεν είμαι καλά επιτέλους!!!!

B: Έλα τώρα... απλώς αυτό που είπες είναι απαγορευμένο και επώδυνο.

A: Επώδυνο; Θαύμα, να η χρυσή ευκαιρία να νιώσουμε και κάτι άλλο έτσι για αλλαγή.

B: Δεν θα προλάβεις θα σε αναγκάσουν να το πάρεις.

A: Θα τους ξεγελάσω.

B: Βαριέμαι κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια, αφού στο τέλος δεν θα το κάνεις

A: Βαριέσαι;

B: Τρόπος του λέγειν. (Κόβει ένα κομμάτι από το χάπι του και το προσφέρει στον α). Έλα, φάε τώρα και μην μιλάς.

(Στέκονται και οι δύο με ένα κομμάτι στο χέρι και ετοιμάζονται να το φάνε)

Τέλος εικόνας

Β' Εικόνα

Ο Α και ο Β κάθονται στο πάτωμα, ο Α με το κεφάλι κάτω και τα πόδια πάνω.

B: Άντε κατέβα έληξε ο χρόνος.

A: Ωραία αθληθήκαμε και σήμερα.

B: Έκανες την γυμναστική σου;

A: Ναι.

B: Και πως νιώθεις;

A: Καλά.

B: Γιατί την κάνεις αφού νιώθεις καλά;

A: Ε;

B: Από τότε που σου μπήκε το σκουλήκι να μην είσαι καλά, τα έχεις μπερδέψει.

A: Μα αυτή είναι άλλη άσκηση.

B: Τι άσκηση;

A: Άσκηση διαφορετικότητας. Άμα κάνεις κάτι διαφορετικό κάθε μέρα αλλάζεις την ρουτίνα.

B: Απ' όσο θυμάμαι κάνεις αυτήν την άσκηση χρόνια τώρα, τι άσκηση διαφορετικότητας είναι τότε;

A: Α! δεν είναι;

B: Όχι βέβαια, είσαι εντελώς βλάκας, και άχρηστος, ένας άχρηστος πεισματάρης βλάκας, ένας αποτυχημένος άχρηστος πεισματάρης βλάκας για την ακρίβεια.

A: Καλά, από αύριο θα ισορροπώ μόνο πάνω στην μύτη μου!

B: Νάτο! Πάλι αποτυχία. Δεν κατάφερες να εκνευριστείς.

A: Α! όχι πάλι ξεχάστηκα.

Παύση

A: Δεν θα βάλω ακόμη το σύμβολο της αποτυχίας, θα περιμένω, να έρθει να

μας ρωτήσει πως είμαστε.

B: Τι θα του πούμε;

A: Ξέρεις

B: Και μετά;

A: Τα γνωστά.

B: Τα γνωστά, τα γνωστά.

A: Πάλι τα ίδια δηλαδή.

B: Δεν γίνεται αλλιώς, το παιχνίδι είναι προκαθορισμένο.

A: Που το ξέρεις;

B: Τόσα χρόνια πια.

A: Θες να τσακωθούμε;

B: Αν σε βοηθάει.

A: Άρχισε εσύ πρώτος.

B: Όχι εσύ σήμερα.

A: Είσαι βλάκας.

B: Είσαι ηλίθιος.

A: Είσαι παλιοχαρακτήρας.

B: Είσαι καραγκιόζης.

A: Βρωμάνε τα πόδια σου.

B: Το ξέρω!

A: Όχι το χάλασες, έπρεπε να μου πεις ότι βρωμάνε τα χνώτα μου.

B: Αφού δεν βρωμάνε πιο πολύ από τα δικά μου!

A: Τι σημασία έχει αφού τώρα διαπράττουμε μια σύμβαση.

B: Τι διαπράττουμε;

A: Δεν ξέρω, έτσι το είπα.

B: Κάτι τέτοια κάνεις κάθε φορά. Δεν θα σου μιλήσω για 2 λεπτά.

A: Γιατί;

B: Για τιμωρία, θα κάνω απεργία επικοινωνίας.

A: Δεν μπορείς, θα σου μιλάω εγώ. Είσαι αναγκασμένος να με ακούς.

Μ' ακούς; (Τον σκουντάει ... ο άλλος δεν αντιδρά καθόλου). Μ' ακούς; Σου μιλάω μ' ακούς;;;

Μ' ακούς, ωραία το ξέρω ότι μ' ακούς. Έχω δυο λεπτά δικά μου. Θα μιλάω λοιπόν ακατάπαυστα, θα μιλάω συνέχεια, επιτέλους κάποιος θα ακούσει τις σκέψεις μου, τόσα χρόνια σκέψεις, τόσα χρόνια, επιτέλους θα μπορώ να μιλάω χωρίς κανείς να με διακόψει, θα μπορέσω να ξεδιπλώσω το νήμα της σκέψης μου, θα εκφράσω τα συναισθήματά μου, το εξής ένα, «καλά», γιατί έτσι γράφει το χάπι, θα εκφράσω τα συναισθήματά λοιπόν που θα είχα αν δεν ήταν αυτό το καταραμένο χάπι, ... τι καλά που θα ήταν να είχα κι άλλα, κι ας ήταν μόνο πόνος. Πόνος; Τόσες σκέψεις δεν πήγανε χαμένες κάποιος θα τις ακούσει, κάποιος θα ξέρει ότι κάποτε υπήρξαν, δεν έζησα άδικα, υπήρξα κάποτε εδώ και θα υπάρχει κάποιος που θα πει: «αυτό το είπε ο» (δεν ξέρει το όνομα του)... ποιος το είπε; ... ποιος είμαι εγώ;

Όχι, Όχι δεν είναι καιρός για τέτοια, έχω ένα λεπτό να μιλήσω, να πω κάτι συνταρακτικό, να περιγράψω ένα όνειρο, ένα λεπτό, ένα ολόκληρο λεπτό μέσα στην αιωνιότητα είναι δικό μου, είναι ολότελα δικό μου, θα σου πω ένα όνειρο, άκουσε λοιπόν θα μοιραστώ αυτήν την στιγμή μαζί σου, θα σου πω ένα όνειρό μου. (Παύση)Μα βοήθα με λίγο σε παρακαλώ, δεν ξέρω τι να πω ... δεν έχω δει ποτέ μου όνειρο! (Πέφτει κάτω εξαντλημένος)

B: Πως νιώθεις;

A: (Δεν απαντά)

B: Δεν πειράζει ... καλή προσπάθεια ... αύριο πάλι...

Τέλος εικόνας

Γ' Εικόνα

Ο ίδιος χώρος ο Β κάθεται ήρεμος ενώ ο Α είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα μπρούμυτα πεσμένος. Ο Νοσοκόμος φανερά εκνευρισμένος

Νοσοκόμος: Μα καλά πως έγινε;

Β: Απλό ατύχημα.

Νοσοκόμος: Τι θα πει απλό ατύχημα;

Β: Θα πει δεν υπήρχε πρόθεση νομίζω.

Νοσοκόμος: Θα μπορούσατε να είστε πιο σαφής;

Β: Και βέβαια.

Νοσοκόμος: Λοιπόν;

Β: Να παίξουμε ένα παιχνίδι και καταλάθος τον χτύπησα λίγο παραπάνω. Έπεσε κάτω και από κείνη την ώρα, δεν ξανασηκώθηκε.

Νοσοκόμος: Και το λέτε τόσο απλά;

Β: Μπορώ και πιο σύνθετα.

Νοσοκόμος: Με κοροϊδεύετε; Ο συγκρατούμενός σας κείτεται νεκρός και σεις κάνετε πλάκα;

Β: Αν ενοχλείστε να σταματήσω.

Νοσοκόμος: Με αυτό το νεκρό πράγμα ζούσατε μαζί τα τελευταία δέκα χρόνια. Μόλις πέθανε και ευθύνεστε εσείς , και δεν φτάνει αυτό αλλά φέρεστε σαν να μην έχει γίνει τίποτα.

Β: Ακριβώς αυτό, απορώ γιατί εκπλήσσεστε;

Νοσοκόμος: Δηλαδή θέλετε να πείτε ότι νιώθετε καλά με αυτό που έχει συμβεί;

Β: Με αυτά που μας χαπακώνετε πως θέλετε να νιώθω;

Νοσοκόμος: Ναι αλλά εγώ έχω πρόβλημα, έχω τεράστιο πρόβλημα, έχω να απολογηθώ σε ανωτέρους, έχω να υπερασπίσω την θέση μου έχω άγχος το καταλαβαίνετε; Αυτός ο απρόβλεπτος τερατισμός, δημιουργεί φοβερά προβλήματα.

B: Γιατί;

Νοσοκόμος: Μα είναι εκτός προγράμματος, εντελώς εκτός προγράμματος.

B: Καλά εμένα δεν με νοιάζει αυτό, Τι θα κάνετε με το πτώμα με νοιάζει.

Νοσοκόμος: Μάλιστα, άλλο ένα πρόβλημα. Τι μέρα και αυτή! Νιώθω έναν έντονο εκνευρισμό, ένα έντονο άγχος και έχω και ένα πτώμα να ξεφορτωθώ.

Ο B ψάχνει και του δίνει ένα μεγάλο κομμάτι από το ροζ χάπι της προηγούμενης ημέρας.

B: Φάτε λίγο, θα σας κάνει νιώσετε καλά!

Νοσοκόμος: (Αγνοώντας τον εντελώς) Ε! λοιπόν το ζωικό αυτό απόβλητο θα παραμείνει εδώ.

B: Μα αυτό δεν γίνεται.

Νοσοκόμος: Πως δεν γίνεται!

B: Μα γιατί να τον αφήσετε εδώ;

Νοσοκόμος: Γιατί το πρόγραμμα σας ολοκληρώνεται σε δύο χρόνια. Αν υπάρξει απώλεια πριν το τέλος θα την φορτωθώ εγώ και αυτό θα έχει άσχημες επιπτώσεις στην καριέρα μου. Δεν σκοπεύω να πέσω σε δυσμένεια εγώ επειδή εσείς απλώς παίζετε καταλάβατε; Δεν σκοπεύω να παραμείνω νοσοκόμος Β όλη μου την ζωή. Έχω φιλοδοξίες εγώ, έχω στόχους. Αυτό το δείγμα δεν είχε κανένα απολύτως δικαίωμα να πεθάνει πριν ολοκληρωθεί το πρόγραμμα. Δεν είναι στην δικαιοδοσία μου να το βγάλω από το πεδίο δοκιμών. Δεν αναλαμβάνω την ευθύνη. Θα παραμείνει εδώ για άλλα δύο χρόνια.

B: Μα...

Νοσοκόμος: Εξάλλου δεν είναι στην δικαιοδοσία μου η έκδοση πιστοποιητικών πτώσης ζωικών συστημάτων. Θα συμπεριφερόμαστε σαν να μην έχει συμβεί απολύτως τίποτα. Μην ανησυχείτε καθόλου ... εσείς θα συνεχίσετε να νιώθετε καλά! Πάω να σας φέρω το χάπι σας!

Ο Νοσοκόμος φεύγει γελώντας. Μόλις φύγει ο Α ανασηκώνεται.

A: Δεν έπιασε ε;

B: Όχι αν και ήταν καλή ιδέα.

A: Μακάριος!

B: Αυτός;

A: Ναι.

B: Γιατί;

A: Είδες πόσες εναλλαγές σε λίγη ώρα;

B: Εγώ αν μπορούσα θα τον λυπόμουνα.

A: Γιατί;

B: Δεν τον έβλεπες. Είχε κοκκινίσει ολόκληρος, οι φλέβες του είχαν πεταχτεί έξω, τα μάτια του παραλίγο να χυθούν στο πάτωμα, το πάτωμα θα γινόταν ένα με τα μάτια του, οι κρόταφοί του παραλίγο να εκραγούν, και είχε ένα βλέμμα... αυτό το βλέμμα που έχουν στην πτέρυγα Β'.

A: Τι έχουν στην πτέρυγα Β'?

B: Το βλέμμα του.

A: Τι βλέμμα δηλαδή;

B: Να ... το βλέμμα του πανικόβλητου ζώου. Στην πτέρυγα Β τους έχουν συνέχεια σε αυτήν την κατάσταση. Το χαπάκι τους έχει χρώμα μπλε.

A: Μην μου πεις!!

B: Τώρα στο είπα.

A: Πώς το ξέρεις;

B: Ποιο;

A: Τι βλέμμα έχουν στην πτέρυγα Β!

B: Ήμουν κάποτε εκεί.

A: Δεν μου το έχεις πει ποτέ αυτό. Πόσο καιρό ήσουν εκεί;

B: Που θες να ξέρω. Στην πτέρυγα Β δεν υπάρχει χρόνος. Η μάλλον όχι υπήρχε.

A: Λοιπόν, πόσο καιρό ήσουν εκεί;

B: Περίπου εκατό πεθαμένους!

A: Εκατό πεθαμένους;

B: Στην πτέρυγα Β μετράγαμε τον χρόνο σε πεθαμένους.

A: Δεν καταλαβαίνω.

B: Να, αν βάλεις δυο με αυτό το βλέμμα στο ίδιο κλουβί, ζήτημα χρόνου, θα ορμήσει ο ένας πάνω στον άλλον. Κατάλαβες; Όλο και κάποιος θα πεθάνει. Πάντα ο ένας στους δύο. Έτσι είναι τα πανικόβλητα ζώα, ορμάνε. Και αυτό συνεχίζεται... μέχρι που έμεινα εκεί για εκατό περίπου πεθαμένους.

A: Βρε θηρίο τους ξέκανες;

B: Είχα φοβερή τεχνική. Τους κοίταγα στα μάτια, είχαν αυτό το βλέμμα που με έκανε να θυμώνω περισσότερο, κι όσο πιο πολύ τους κοίταζα τόσο περισσότερο ήθελα να πάψουν να έχουν αυτό το βλέμμα, ήθελα να λιώσω αυτό το βλέμμα... τους έλιωνα το κεφάλι ... και δεν είχαν πια το βλέμμα που...

A: Και μετά;

B: Μετά με φέρανε σε αυτήν την πτέρυγα, τώρα το χάπι μου είναι ροζ και έτσι νιώθω καλά.

A: Γι' αυτό μας πίστεψε. Ήξερε το ιστορικό σου!

B: Μάλλον.

A: Υπάρχει περίπτωση να με σκοτώσεις και μένα;

B: Μην συγκρίνεις. Άλλο πρόγραμμα αυτό. Γι' αυτό πανικοβλήθηκε, δεν ταίριαζε με το σχέδιο ο θάνατός σου.

A: (Κοιτάζοντας τους τοίχους γύρω γύρω) Ξέρεις θα ήθελα να τα καταφέρουμε έστω για μια φορά.

B: Έχει κανένα νόημα; Κοίτα κάποια στιγμή θα σου αλλάξουν πτέρυγα και έτσι θα νιώσεις κάτι άλλο.

A: Καταβάθος νομίζω πως θέλω μόνο να τους αποδείξω πως τα πειράματά τους έχουν την πιθανότητα λάθους. Ναι αυτό θέλω να κάνω να τους βγάλω λάθος, τελείως λάθος.

B: Ίσως να μην μπορείς.

A: Ο προηγούμενος μπόρεσε, να κοίτα, αν μπόρεσε αυτός γιατί όχι και 'μείς; Θα ήθελα για μία φορά. Ξέρεις όση ώρα ήμουν πεθαμένος, σκεφτόμουν πόσο ωραίο θα ήταν να είχα πεθάνει στα αλήθεια μόνο και μόνο για να τους κάνω να σκάσουν.

B: Νομίζεις πραγματικά ότι τους νοιάζει;

A: Για μένα όχι, για τις περίφημες επιστημονικές τους παρατηρήσεις ω! είμαι σίγουρος. Ένα μικρό απρόβλεπτο λαθάκι και θα πέφτανε σε κατάθλιψη. Τους φαντάζομαι να κάνουν συμβούλιο και να κλαίνε πάνω από τα πορίσματά τους. Να και μόνο που το σκέφτομαι, αν μπορούσα να γελάσω θα γέλαγα.

B: Δεν μπορείς όμως

A: Μην μου το θυμίζεις γιατί αν μπορούσα να κλάψω θα έκλαιγα.

B: Δεν μπορείς όμως.

A: Μην μου το θυμίζεις γιατί αν μπορούσα να θυμώσω θα θύμωνα μαζί σου.

B: Δεν μπορείς όμως.

A: Αν μπορούσα να εξοργιστώ θα σε χαστούκιζα!

B: Έλα να παίξουμε μέχρι να φέρει το χάπι μας. Χτύπα με όσο πιο δυνατά μπορείς.

Ο Α χτυπάει τον Β. Καμία αλλαγή. Μετά από κάποια ώρα.

A: Ξέρεις, μου μπήκε μια τρελή ιδέα στο μυαλό.

B: Κοίταξε, επισήμως, τρελός είσαι. Τι άλλο θα μπορούσε να σου περάσει από το μυαλό;

A: Υπό άλλες συνθήκες θα μπορούσε να περάσει μια σφαίρα.

B: Δεν έχω όρεξη για κουβέντα, ας μείνουμε σιωπηλοί.

A: Εσύ μην μιλάς, θα σου μιλάω εγώ, πως σου φαίνεται αυτό;

B: Καλά.

A: Μην λες "καλά". Μην με καταδικάζεις στην μετριότητα πες ένα μικρό ψεματάκι.

B: Τι θες να πω;

A: Θέλω για μια φορά να μην είσαι τόσο αδιάφορος. Να, προσποιήσου έτσι για αλλαγή ότι η ιδέα μου είναι καταπληκτική, ότι νιώθεις υπέροχα και ότι είσαι κατενθουσιασμένος.

B: Η ιδέα σου είναι καταπληκτική νιώθω υπέροχα είμαι κατενθουσιασμένος... Αλλά να ξέρεις ότι λέω ψέματα!

A: Μου αρκεί... Λοιπόν μιας και είσαι ενθουσιασμένος ας προχωρήσουμε. Θυμάσαι γιατί μας βάλανε εδώ μέσα;

B: Που να θυμάμαι. Έχουν περάσει τόσα πολλά χρόνια.

A: Πόσα χρόνια πια; Λες και έχει καμία σημασία ο χρόνος!

B: Θέλεις να σου μετρήσω τον χρόνο σε πεθαμένους ή αλλιώς;

A: Αλλιώς.

B: Δεν θυμάμαι πια να μετρώ τον χρόνο αλλιώς.

A: Δεν πειράζει εγώ θυμάμαι.

B: Τι θυμάσαι;

A: Για ποιόν λόγο με κλείσανε εδώ μέσα.

B: Δεν θέλω να ακούσω αλλά αφού είναι μέρος της συμφωνίας μας, πες μου.

(Με αδιάφορο ύφος) Είμαι κατενθουσιασμένος, είναι υπέροχη ιδέα, νιώθω υπέροχα.

A: Νομίζω πως συνέβη πριν εκατομμύρια χρόνια. Εκεί έξω όλοι ένιωθαν καλά. Εγώ πάλι όχι. Και τους έλεγα: Νιώθω χάλια, νιώθω απαίσια, θέλω να κλαίω συνέχεια. Αλλά αυτοί δεν καταλάβαιναν τίποτα, μου απαντούσαν πως όλα πάνε καλά. Είχα και μια γλάστρα με μια κολοκυθιά που ξεράθηκε και εγώ έκλαιγα, πως έκλαιγα, ήταν η αγαπημένη μου κολοκυθιά. Μου είπαν μην είσαι τρελός, όλα πάνε καλά! Τι κάθες και κλαις θα σου πάρουμε μια πλαστική. Και το κάνανε, μου φέρανε ένα πλαστικό φυτό. Έπειτα είχα και ένα σαλιγκάρι και μου πέθανε, άρχισα να ουρλιάζω αυτή τη φορά. Ξέρεις κάνανε το ίδιο κόλπο. Μου χαρίσανε ένα πλαστικό σαλιγκάρι και οι ηλίθιοι νόμιζαν ότι αυτό ήταν αρκετό. Το έκαψα!

B: Για το σαλιγκάρι σε κλείσανε μέσα;

A: Όχι. Σκότωσα την μαμά, τον μπαμπά και κάτι αγνώστους στον δρόμο και με πιάσανε. Εγώ ούρλιαζα, δεν άφηνα να με ακουμπήσουν, ούρλιαζα “αν είναι έτσι, γιατί δεν μου φέρνετε μια πλαστική μαμά έναν πλαστικό μπαμπά και πλαστικούς γείτονες, ηλίθιοι;” Με κλείσανε μέσα επειδή ήμουνα υπερβολικά ευαίσθητος. Μεγάλη παραφωνία αυτή στον κόσμο τους. Την συνέχεια την ξέρεις, με τα χάπια τους με κάνανε σαν τα μούτρα τους. Τώρα και εγώ λέω: Όλα πάνε καλά, ο κόσμος σας είναι υπέροχος, γαμήστε τα κολοκυθάκια και τα σαλιγκαράκια, σκοτώστε και όποιον θέλετε αρκεί να θαυμάζετε τον υπέροχο κόσμο σας. Ηλίθιοι!!!

B: Τελείωσες;

A: Ναι.

B: Να χειροκροτήσω;

A: Περίμενε.

Ο Α σηκώνεται και στέκεται με επίσημο τρόπο απέναντι στον Β. Κάνει νόημα και ο Β χειροκροτά. Ο Α υποκλίνεται μεγαλόπρεπα.

A: Η σειρά σου τώρα.

B: Σου είπα πως δεν θυμάμαι.

A: Αποκλείεται να μην θυμάσαι.

B: Εσύ έχεις τα κολοκυθάκια σου και το κωλοσαλίγκαρό σου και δεν ξέρω και εγώ τι άλλο. Εγώ δεν θυμάμαι τίποτα παρόμοιο οπότε παράτα με.

A: (Μετά από παύση) Δεν χρειάζεται να είναι σαλιγκάρι ξέρεις και ένα παλιοσκούληκο να θυμάσαι το ίδιο κάνει.

B: Μην επιμένεις. Δεν θυμάμαι τίποτα απ' έξω. Δεν ξέρω καν τι σημαίνει έξω. Εγώ το μόνο που ξέρω είναι το μέσα. Τόσο καιρό μόνο το μέσα θυμάμαι.

Ότι είχα να σου πω από την άλλη πτέρυγα στο είπα. Μέχρις εκεί όμως.

A: Ωστε δεν ξέρεις γιατί είσαι μέσα.

B: Όχι

A: Δεν ρώτησες ποτέ;

B: Ποιόν να ρωτήσω.

A: Αυτούς

B: Ποιους αυτούς;

A: Ε ! ξέρεις.

B: Δεν ξέρω, εσύ ξέρεις;

A: Να ρωτήσουμε τον φαρμακομεταφορέα.

B: Δεν θα ξέρει.

A: Να ρωτήσουμε τους ανωτέρους του.

B: Καλά θα σου πω μια ιστορία να πάψεις να με πρήζεις.

Όσο καιρό είμαι εδώ, μια μέρα καταλάθος μπήκα σε ένα δωμάτιο που δεν το είχα ξαναδεί. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο τζάμια γύρω γύρω που όμως δεν βλέπαν πουθενά. Τα τζάμια ήταν σκούρα σαν να μπορούσε κάποιος να δει το δωμάτιο απ' έξω αλλά να μην μπορεί να δει έξω από το δωμάτιο. Στην μέση του δωματίου ήταν δύο ποντίκια άσπρα. Ήταν όμορφα και έτρεξα προς το μέρος τους γιατί είχα πολύ καιρό να δω κάτι όμορφο. Τα κοίταζα τα χάζενα και τους

μιλούσα. Αυτά παίζανε σαν μην ήμουν εγώ εκεί. Ξαφνικά από το ταβάνι κατέβηκε ένα συρματάκι με ένα κουτάκι στην άκρη του. Μέσα στο κουτάκι ήταν ένα μπλε πράμα σαν ζελέ. “Α! Τι όμορφα” σκέφτηκα “τα ταΐζουν”.

Τα ποντίκια τρέξαν σαν να είδαν το μάνα εξ ουρανού. Όρμησαν στο κουτάκι και καταβρόχθισαν το περιεχόμενο. Κι όταν το τελείωσαν, ξαφνικά όρμησαν το ένα στο άλλο και άρχισαν να αλληλοδαγκώνονται ώσπου στο τέλος το ένα κατασπάραξε το άλλο.

Εκείνη την στιγμή με βρήκαν και με ξαναπήγαν στον θάλαμό μου, ήταν η ώρα να πάρω το μπλε μου χαπάκι.

Λίγο πριν το πάρω, και ενώ στο μυαλό μου γύριζε ξανά και ξανά η εικόνα των δύο ποντικών σκέφτηκα πως το ποντίκι, το καημένο αυτό που κατασπαράχτηκε, λίγο πριν ξεψυχήσει θα νόμιζε πως ο θεός του έστειλε αυτήν την συμφορά. Έφαγα το χαπάκι μου, και μετά κατάλαβα πως στην πραγματικότητα το ποντίκι αποκλείεται να σκέφτηκε τίποτα, αυτοί που το τάισαν το ‘παιζαν Θεοί. Τότε ξαφνικά ένιωσα πολύ ποντικάκι, πολύ ποντικάκι και αντί να γουρλώσω τα μάτια και να ορμίσω στον άλλον απέναντι όπως έκανα κάθε μέρα, κάθισα κάτω και έκλαψα ... έκλαψα. Αυτό ήταν! Το πείραμά τους είχε αποτύχει ... και για μένα ήταν η τελευταία φορά που σκέφτηκα τον Θεό ... Έτσι με πέταξαν εδώ.

Ο Α χειροκροτεί

B: Όχι μην χειροκροτάς. Ήταν μια θλιβερή ιστορία, ήταν μια ιστορία αποτυχίας. Μην χειροκροτάς.

A: Μα τι λες τώρα; Μια τέτοια αποτυχία ονειρεύομαι τόσο καιρό. Να αποτύχει το πείραμά τους. Θα χειροκροτήσω.

B: Κάνε ότι θες.

A: (χωρίς να κάνει τίποτα) Πάντα όμως αναρωτιόμουν. Γιατί οι άλλοι έξω δεν καταλαβαίνουν; Εμείς τουλάχιστον χειροκροτούμε ο ένας τον άλλον, ενώ αυτοί

χειροκροτούνε ο καθένας τον εαυτό του, και όλοι μαζί χειροκροτούνε τον πολιτισμό τους. Είναι να τους κλαις.

B: Ναι, αυτό μας έλειπε να τους λυπηθούμε κιόλας.

A: Από την μια να ετοιμάζεσαι να εποικήσεις τον Άρη και από την άλλη να πιστεύεις ότι ένα πλαστικό σαλιγκάρι είναι το ίδιο με ένα ζωντανό.

B: Ξέρεις κάτι, νομίζω πως είσαι εγωιστής. Όλο το σαλιγκάρι σου σκέφτεσαι.

A: Θαυμάσια, αν το πιστεύεις αυτό, σε παρακαλώ πολύ να με χαστουκίσεις.

B: Αυτό θα κάνω! (ενώ ετοιμάζονται για την γνωστή τελετή, μπαίνει ο νοσοκόμος μέσα με ένα μόνο χάπι).

Νοσοκόμος: (Ξαφνιασμένος) Δεν πέθανε;

A: Σας απογοήτευσα;

Νοσοκόμος: Τι θα γίνει με την περίπτωση σας;

A: Που θέλετε να ξέρω! Η επιστήμη είναι αρμόδια για τέτοιου είδους απαντήσεις.

Νοσοκόμος: Τώρα Τι θα κάνω εγώ; Πάλι τα ίδια ... πρέπει κάτι να κάνω ... απορρυθμίζετε τα πράγματα συνεχώς.

B: Νεκρός ή ζωντανός, έχετε πρόβλημα εσείς.

Νοσοκόμος: Έχω πρόβλημα γενικώς με σας τους δύο, έχω πρόβλημα με όλα. Αϊ στον διάολο κωλοδουλειά.

B: Γιατί δεν βρίσκετε μια άλλη;

Νοσοκόμος: Αϊ στον διάολο και σεις!

Ο νοσοκόμος πετάει το ένα χάπι κάτω και φεύγει νευριασμένος.

Τέλος εικόνας

Δ' Εικόνα

Ο ίδιος χώρος, ο άντρας Α είναι πλημμυρισμένος στα αίματα, ο Β τον κοιτάζει

B: Δεν ξέρω αν έχει καμία σημασία για σένα... με συγχωρείς. Δεν το ήθελα ...απλά νομίζω αυτήν την φορά το παρακάναμε.

A: Δεν πειράζει που αιμορραγώ, αυτό σημαίνει ότι είμαι ακόμα ζωντανός.

B: Όπου να ναι θα έρθει ο νοσοκόμος και θα σε φροντίσει. Αλήθεια πως νιώθεις;

A: Καλά όπως πάντα.

B: Πάλι αποτυχία

A: Ναι αν και αυτήν την φορά ήμασταν απελπιστικά κοντά.

Ο Α πηγαίνει και συμπληρώνει άλλο ένα Χ στα χιλιάδες άλλα. Μπαίνει μέσα ο νοσοκόμος βιαστικός.

Νοσοκόμος: Πάλι τα ίδια ε! Πάλι το ηλίθιο παιχνιδάκι σας. Η μήπως αυτήν την φορά ήταν κάτι πιο σοβαρό;

B: Μην προβληματίζεστε. Μέρος του παιχνιδιού είναι και αυτό.

Νοσοκόμος: Και τώρα εγώ δηλαδή τι να κάνω; Να σας πιστέψω ή πάλι πρόκειται για ένα κακόγουστο αστείο;

A: Μας προσβάλετε.

Νοσοκόμος: Ναι αυτό έλειπε τώρα να σας πιάσει κρίση ευθιξίας...

B: Γιατί δεν μας πιστεύετε ορίστε δεν βλέπετε; Αιμορραγεί.

Νοσοκόμος: Την περασμένη φορά μου τον παρουσιάσατε πεθαμένο. Τώρα

γιατί να πιστέψω ότι αιμορραγεί;

Ο Β πηγαίνει στον Α βουτάει τα χέρια του στο αίμα και πηγαίνει απειλητικά προς τον νοσοκόμο, ο οποίος πανικοβάλλεται και τρέχει μέσα στον χώρο.

Νοσοκόμος: Μα ...Τι κάνετε σταματήστε αμέσως, σταματήστε αλλιώς θα αναγκαστώ να σας επιβάλλω ποινή.

Β: Καλά πως κάνετε έτσι, λίγο αιματάκι είναι δεν θα πάθετε τίποτα. Μερικές εκκρίσεις ζωής είναι. Φοβάστε την ζωή;

Νοσοκόμος: Όχι κάθε άλλο ... απλά οι λεκέδες από αίμα βγαίνουν δύσκολα. Δεν ρισκάρω να λεκιάσω την καινούργια μου στολή.

Α: Ε τότε έχετε δίκιο! Με γεια σας κιόλας, σας πηγαίνει.

Νοσοκόμος: Ευχαριστώ.

Α: Αλήθεια να σας κάνουμε μια ερώτηση

Νοσοκόμος: Θαυμάσια εδώ αντιμετωπίζουμε μια κρίση, αλλά δεν πειράζει, εμείς θα κάτσουμε να πιάσουμε κουβεντούλα. *(Κάθεται έτοιμος για συζήτηση με φανερά ειρωνικό ύφος)* Σας ακούω.

Β: Εσείς με ποιανού το μέρος είστε;

Νοσοκόμος: Εγώ απλώς κάνω την δουλειά μου.

Β: Το φαντάστηκα. Όλοι έτσι λένε. Τέλος συζήτησης, μπορείτε να κάνετε απλώς την δουλειά σας.

Ο Νοσοκόμος πηγαίνει προς το τεράστιο + και ανοίγει ένα μικρό ντουλαπάκι. Το ντουλαπάκι αυτό ήταν ενσωματωμένο κοντί πρώτων βοηθειών.

Ο Α και ο Β μένουν εμβρόντητοι...!

Ο Νοσοκόμος έχει πάρει μερικά απαραίτητα για να φροντίσει τον Α ο οποίος έχει κάτσει και κοιτάει μπροστά χωρίς να προβάλλει καμιά αντίσταση ή αντίδραση στις φροντίδες του. Ο Νοσοκόμος απλώς του μπαντάρει το μέτωπο.

Νοσοκόμος: Να θα σας κάνω σαν καινούργιο, μην ανησυχείτε καθόλου. Μόνο

που δεν μπορώ να κάνω τίποτα για τις εκκρίσεις ζωής σας. (Ξεσπάει σε γέλια)
Αυτές θα παραμείνουν να σας θυμίζουν το θλιβερό αυτό περιστατικό.

Ο Νοσοκόμος τελειώνει βάζει τα πράγματα στην θέση τους και αποχωρεί ενώ ο Β έχει μείνει και αυτός όλη αυτήν την ώρα ακίνητος χωρίς να μιλάει. Μετά από αρκετή ώρα σιωπής ο Β ρωτάει τον Α

B: Πως είσαι;

A: (Δεν απαντάει)

B: Δεν περίμενα με τέτοια εξέλιξη ξέρεις. Αν και γω, θυμάσαι συνέχεια σε ρώταγα, πως ξέρουμε ότι ο προηγούμενος τα είχε καταφέρει; Εσύ επέμενες.

A: Δεν έχει σημασία. Θα βρούμε άλλο παιχνίδι να περάσει ο καιρός μας.

B: Ναι σε εμπιστεύομαι, κάτι θα βρεις εσύ.

A: Όχι, εσύ πρέπει να βρεις κάτι αυτήν την φορά. Είσαι ο ήρωας μου.

B: Έλα τώρα... Τι είναι αυτά που λες;

A: Μην ξεχνάς, εσύ κατάφερες να τους ακυρώσεις ένα ολόκληρο πείραμα.

B: Υπερβολές. Στο είπα ήταν μια θλιβερή ιστορία. Εγώ δεν με βλέπω καθόλου σαν ήρωα, ακόμα σαν ποντίκι με βλέπω.

A: Ναι εσύ έχεις αποδεχτεί τον ρόλο σου. Αν μπορούσαμε μόνο να δούμε τα δικά μας ποντικάκια.

B: Ποια ποντικάκια;

A: Δεν μπορεί θα έχουν και ποντικάκια που ταϊζουν με ροζ ζελέ. Άμα δούμε αυτά τα ποντικάκια θα ξέρουμε πως να αποτύχουμε το πείραμα τους.

B: Ήταν μια κουραστική μέρα σήμερα, από αύριο θα βρούμε άλλο παιχνίδι.

A: Σε πόσα χρόνια τελειώνει το πείραμα τους;

B: Σε δύο είπε. Και μετά θα μας βγάλουν έξω.

A: Είναι πολύς καιρός;

B: Ποιος;

A: Τα δύο χρόνια;

B: Δεν ξέρω, είπαμε εγώ μόνο σε πεθαμένους ξέρω να μετράω τον χρόνο.

A: Πόσοι περίπου;

B: Τι;

A: Στην άλλη πτέρυγα, πόσους νεκρούς είπαμε κάθισες εκεί;

B: Περίπου για εκατό νεκρούς.

A: Ωραία, θα πρέπει να με σκοτώσεις εκατό φορές, όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο, κάπως έτσι θα τρέξει ο χρόνος πιο γρήγορα.

B: Όχι, δεν νομίζω ότι γίνεται.

A: Μα γιατί;

B: Έχω ξεχάσει πια την τεχνική μου, και έπειτα δεν έχω και το μπλε χαπάκι μου, μην ξεχνάς, χωρίς χαπάκι το ποντικάκι δεν ορμάει.

A: Δεν ξεχνάω, αυτό είναι το πρόβλημα. Θυμάμαι ακόμα.

B: Ναι, είσαι τυχερός εσύ.

A: Εσύ γιατί να μην θυμάσαι τίποτα απ' έξω; Δεν μπορώ να καταλάβω. Λες να έχεις γεννηθεί εδώ μέσα;

B: Και που ξέρουμε ότι το εδώ είναι το μέσα;

A: Προσδιόρισε το μέσα.

B: Προσδιόρισε το έξω.

A: Έξω είναι εκεί που δεν είμαστε εμείς.

B: Μέσα είναι εκεί που δεν είναι οι άλλοι μήπως;

A: Ναι σωστά τα λες.

B: Άρα για τους άλλους εδώ που είμαστε εμείς είναι το έξω, αφού αυτοί δεν είναι μέσα.

A: Καλά, ας το δοκιμάσουμε αλλιώς. Μέσα είναι εκεί που είναι ο καθένας. Εμείς είμαστε εδώ άρα είμαστε μέσα.

B: Οι άλλοι είναι εκεί, άρα και αυτοί είναι μέσα αφού είναι κάπου.

A: Δηλαδή και εμείς και οι άλλοι είναι μέσα; Τότε που είναι το έξω;

B: Όπως τα λέμε μέχρι τώρα το έξω είναι εκεί που δεν είναι κανένας, ούτε εμείς ούτε οι άλλοι.

A: Κάτσε μια στιγμή ποιοι είναι οι άλλοι;

B: Που θες να ξέρω εσύ τους αναφέρεις συνέχεια.

A: Πρέπει δηλαδή να βρούμε τώρα ποιοι είναι οι άλλοι.

B: Αυτό είναι το πρόβλημα; Το θέμα είναι ποιοι είμαστε εμείς;

A: Α! ωραία ιδέα ποιοι είμαστε εμείς;

B: Δεν ξέρω, εσύ ξέρεις;

A: Ο φαρμακομεταφορέας είναι "εμείς" ή οι "άλλοι";

B: "Εμείς" είναι αφού και αυτός μέσα είναι.

A: Ε να του το πούμε τότε γιατί μάλλον δεν το έχει καταλάβει.

B: Ναι αλλά αν είναι έτσι και οι άλλοι είμαστε εμείς αφού και αυτοί μέσα είναι.

A: Κάτσε τώρα μπερδεύτηκα!

B: Από το χτύπημα θα είναι.

A: Έχεις δίκιο, ήταν μια κουραστική ημέρα.

Τέλος εικόνας

Ε' Εικόνα

Ο Α είναι μπροστά από το κουτί. Ο Β είναι ακριβώς από πίσω του ανεβασμένος πάνω στο κουτί και κρατάει το κεφάλι του Α με τα χέρια.

A: Απλά θα το στρίψεις απότομα έτσι δεν είναι;

B: Ναι.

A: Ωραία, είμαι έτοιμος

B: Εγώ δεν είμαι ακόμα περίμενε.

A: Μην καθυστερήσεις σε παρακαλώ τώρα που το πήραμε απόφαση

Ο Β τρίζει τα δάχτυλά του σαν να είναι έτοιμος να παίξει πιάνο.

B: Τώρα είμαι έτοιμος.

A: Περίμενε τώρα δεν είμαι εγώ ακριβώς, να σου κάνω μια ερώτηση;

B: Κάνε.

A: Πότε ξέρουμε ότι έχει πετύχει;

B: Από τον ήχο. Όταν σπάει ακούγεται σαν... ναι, σαν να σπάει χορδή πιάνου.

A: Εγώ θα το ακούσω;

B: Δεν ξέρω, δεν έχω βρεθεί ποτέ από αυτήν την πλευρά της όχθης.

A: Κρίμα, ίσως να είναι η μοναδική μου ευκαιρία να ακούσω μια σπασμένη χορδή πιάνου.

B: Ναι είναι παράξενο αλλά είναι σαν να ακούς μουσική.

A: Α! Μουσική, Τι καλά που θυμήθηκες πως το λένε!

B: Και πάλι δεν είναι το ίδιο, είναι σαν να ακούς έναν ομφάλιο λώρο να σκίζεται, σαν να ακούς τον επιθανάτιο ρόγχο της μουσικής.

A: Τότε δεν είμαι σίγουρος αν θέλω να το ακούσω, αν το καλοσκεφτείς η μουσική δεν πρέπει να πεθάνει ποτέ.

B: Θα προχωρήσουμε;

A: Ναι. Δεξιά ή αριστερά.

B: Τι εννοείς;

A: Θα το στρίψεις δεξιά ή αριστερά;

B: Δεν το έχω σκεφτεί.

A: Πρέπει να ξέρω, σε ποιο πλευρό θα τελειώσω.

B: Άστο για έκπληξη.

A: Ωραία πάμε.

Ο Β καταβάλει προσπάθεια αντιστρόφως ανάλογη με το αποτέλεσμα, το κεφάλι του Α δεν κουνιέται καθόλου.

A: Τι έγινε τελειώνουμε; Πότε θα ακούσω την χορδή;

B: Προσπαθώ μην με αποσυγκεντρώνεις.

A: Καλά

B: Δεν γίνεται τίποτα, έχω ξεχάσει πως το έκανα.

A: Η δεξιά μου πλευρά πάσχει από αρτηριοσκλήρωση, δοκίμασε απ' την άλλη.

B: Δεν μπορώ έτσι, θέλω το μπλε χαπάκι στο είπα, με το ροζ είναι αλλιώς.

A: Κάτσε θα σε βοηθήσω και 'γω

Ο Α βοηθάει τον Β με τα χέρια του, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

A: Αν δοκιμάζαμε προς τα πίσω; Να! Προσπάθησε να το σπάσεις προς τα πίσω.

(Ο Β προσπαθεί προς τα πίσω, αποτυχημένα όμως)

B: Δεν μπορώ δεν γίνεται τίποτα.

A: Ίσως να μην φταις εσύ.

B: Ποιος να φταίει;

A: Μπορεί να φταίει ο σβέρκος μου, έτσι όπως έχει κολλήσει ανάμεσα στις ωμοπλάτες μου. Βρε τι πάθαμε, ούτε να αποσπάσουμε το κεφάλι μας από το

υπόλοιπο σώμα δεν μπορούμε.

B: Δίκιο έχεις, αυτό είναι, μουδιάζει το μυαλό και πετρώνει το σώμα. Από το χάπι θα είναι, όλα τα έχουνε σκεφτεί αυτοί. Ωραία τελειώσαμε για σήμερα.

A: Όχι, όχι σήμερα θα πετύχουμε . (ο A ξαπλώνει κάτω) Αν πήδαγες πάνω στο κεφάλι μου;

B: Όχι δεν είμαι εξοικειωμένος με αυτήν την τεχνική, θα ήταν λάθος. Δεν αναλαμβάνω τέτοια ευθύνη.

A: Μα εσύ δεν θα κάνεις τίποτα, θα πηδήξεις απλώς και η βαρύτητα θα κάνει όλα τα άλλα.

B: Ναι εγώ θα πηδήξω και εσύ θα πετάξεις. Όχι!

Ο Β κατεβαίνει από το κουτί μετά από αρκετή σιωπή.

A: Μα γιατί δεν δέχεσαι να παίξεις; Μια απλή δοκιμή θα κάνουμε;

B: Όχι, αυτά τα παιχνίδια δεν έχουν επιστροφή.

A: Και τι πειράζει; Αφού ξεκινήσαμε τον δρόμο ας προχωρήσουμε μέχρι το τέλος.

B: Άμα θέλεις παίξε μόνος σου, εγώ δεν συμμετέχω.

A: Μα δεν μπορώ να παίξω μόνος μου, μου έχουν στερήσει ακόμα και αυτήν την δυνατότητα. Θέλω εσύ να με βοηθήσεις.

B: Όχι δεν συμμετέχω.

A: Κι αν σε παρακαλέσω; Αν πέσω στα πόδια σου και σε ικετεύσω;

B: Δεν νομίζω να πετύχει.

Ο Α τον αρπάζει από τον χέρι τον τοποθετεί απέναντί του πέφτει στα τέσσερα.

A: Ορίστε επιστρέφω στα τέσσερα, σε ικετεύω εκλιπαρώ για την συμπάθειά σου.

B: Μα δεν νιώθω τίποτα, δεν μπορώ να σε λυπηθώ.

A: Δεν σου ζητάω ελεημοσύνη, μην με ξεφτιλίζεις έτσι, συμπαράσταση ζητάω, σου ζητάω να χρησιμοποιήσεις τις γνώσεις σου και την τεχνική σου για να με λυτρώσεις. Είμαι στα τέσσερα είσαι στα δύο, εγώ δεν θα μπορέσω ποτέ να σηκωθώ ξανά στα δύο, δεν έχω λόγο να το κάνω, λύτρωσέ με δεν αντέχω άλλο να θυμάμαι το σαλιγκαράκι μου, δεν αντέχω άλλον να θυμάμαι ένα «έξω» και να μην μπορώ να προσδιορίσω ποιο είναι αυτό!

B: Μόνος σου θα βρεις την λύτρωση

A: Προσπάθησα αλλά δεν γίνεται ούτε αυτό. Όταν τις νύχτες εσύ κοιμάσαι ή καμώνεσαι πως κοιμάσαι για να μείνεις μόνος και να ακούς τις σπασμένες σου χορδές, εγώ με το δεξί αρτηριοσκληρωτικό μου χέρι κλείνω την μύτη μου και περιμένω, περιμένω την λύτρωση, αλλά αυτή δεν έρχεται ποτέ, γιατί λίγο πριν τα βήματά της να ακουστούν στους διαδρόμους του μυαλού μου πάντα κάτι συμβαίνει. Η θα λιποθυμήσω εξαντλημένος από την αναμονή ή θα έρθεις εσύ και θα με σκουντήσεις για να δεις αν κοιμάμαι. Τι σε νοιάζει εσένα αν κοιμάμαι; Τι σε νοιάζει αφού δεν έχω δει ούτε ένα όνειρο για να στο διηγηθώ; Τι σε νοιάζει αφού και οι δύο τον ίδιο εφιάλτη ζούμε; Φοβάσαι μήπως μια μέρα ξυπνήσεις και είσαι σε άλλον εφιάλτη εσύ, σε άλλον εγώ;

B: Έλα σήκω επάνω, δεν θέλω να σε βλέπω έτσι.

A: Όχι δεν έχω λόγο να σταθώ στα πόδια μου

B: Τότε θα κάτσω και 'γω κάτω.

A: Όχι εσύ δεν έχεις αυτό το δικαίωμα. Το ήξερες έτσι δεν είναι;

B: Ποιό;

A: Είσαι πιο παλιός εδώ, ήξερες ότι το "σύμβολο της επιτυχίας" ήταν απλώς ένα κουτί πρώτων βοηθειών;

B: Ναι το ήξερα

A: Και γιατί με αφήνες να ελπίζω;

B: Ήταν το μόνο που σου είχε απομείνει.

A: Το μόνο που μου είχε απομείνει ήταν η ελπίδα; Άλλο ένα ροζ ψέμα δηλαδή! Δεν θα στο συγχωρήσω ποτέ.

B: Και τι θα κάνεις; Θα με χτυπήσεις;

A: Όχι δεν έχει πια νόημα.

B: Σε αυτό το παιχνίδι ή θα είμαστε και οι δύο όρθιοι ή και οι δύο στο πάτωμα. Ποτέ δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να εκμεταλλευτεί θέση αδυναμίας.

Ο Β κάθεται και αυτός στα 4

A: Δεν έχει πια νόημα. Σκότωσέ με Κάιν.

B: Όχι, δεν θα με αφήσεις πάλι μόνο μου. Το αποφάσισα.

A: Δηλαδή θες να είμαστε μαζί μέχρι το τέλος;

B: Ναι.

A: Ωραία τώρα έχω έναν λόγο να ξανασταθώ στα δύο.

Ο Α εκτινάσσεται όρθιος ενώ ο Β παραμένει κάτω.

A: Καταβάθος ποτέ δεν ήθελα να πεθάνω ξέρεις. Το πρόβλημά μου όμως είναι ότι δεν θυμάμαι πως είναι να ζεις! Απλά σκέφτηκα πως θα ήταν μια κάποια ένδειξη διαμαρτυρίας, μια αντίσταση, μια μεγαλειώδης παραίτηση ναι αυτό μια εκκωφαντική έξοδος από το εργαστήριό τους.

B: Μια μεγαλειώδης παραίτηση! Εγώ πάντως δεν θα χειροκροτούσα. Πάντα υπάρχει ο κίνδυνος αυτός να είναι ο τελικός στόχος του πειράματός τους.

A: Ποιος;

B: Μια μεγαλειώδης παραίτηση. Εσύ κρατάς το μεγαλειώδες τίποτα, αυτοί κρατάνε την παραίτηση. Τους βολεύει αυτό πολύ τους βολεύει. Εγώ παραιτήθηκα μια φορά, έβαλα τα κλάματα και παραιτήθηκα, και συ με αποκαλείς ήρωα.

A: Τότε δεν πρέπει να ξαναπαίξουμε αυτό το παιχνίδι.

B: Πρέπει να θυμηθείς πως είναι να ζει κανείς, τότε μου λες και μένα, ίσως έτσι

αποκτήσω και 'γω μνήμη.

A: Δεν θα είναι το ίδιο. Θα είναι δική μου η μνήμη

B: Έτσι κι αλλιώς, υπάρχω γιατί υπάρχουν, αν δεν ήσουν εσύ πως θα ήξερα ότι όλα αυτά είναι αληθινά;

A: Γιατί τώρα είμαστε σίγουροι;

B: Όχι αλλά είναι και αυτό μια παρηγοριά, έχω δει το αίμα σου να τρέχει, εσύ τουλάχιστον είσαι αληθινός.

A: Ξέρω 'γω; Καμιά φορά αναρωτιέμαι ακόμα και γι' αυτό. Είναι δικό μου το αίμα ή μήπως όχι;

B: Είναι πάντως ακόμα κόκκινο, κάτι θα σημαίνει αυτό!

A: Τι θες να πεις;

B: Και στην άλλη πτέρυγα το αίμα κόκκινο ήταν, θέλω να πω εδώ και εκατό πεθαμένους που ξέρω τουλάχιστον εγώ, αυτό είναι ένα σταθερό σημείο, ας πιαστούμε από αυτό.

A: Ξέρεις Τι σκέφτηκα;

B: Τι;

A: Ίσως χρησιμοποιώ λάθος χέρι. Λέω να δοκιμάσω να κλείσω την μύτη μου με το αριστερό μου. Ίσως αυτό κάνει την διαφορά.

B: Καλά, αλλά να ξέρεις εγώ πάλι θα σε σκουντήσω.

A: Γιατί;

B: Ξέρεις τις νύχτες που κοιμάμαι, ποτέ δεν κοιμάμαι στην πραγματικότητα, ξαπλώνω απλώς για να το ονομάζουμε νύχτα, αφού νύχτα πια είναι αυτό το πράγμα που μας κλείνουνε τα φώτα.

A: Και γιατί δεν κοιμάσαι;

B: Γιατί μόλις κλείσω τα μάτια μου, ακούω θορύβους, δηλαδή μόνο έναν, την σπασμένη χορδή. Στην αρχή δεν κοιμόμουνα επειδή ο ήχος δεν με άφηνε. Αν δεν ήταν το χάπι ίσως και να με ενοχλούσε αλλά αφού νιώθω καλά δεν έχει

σημασία. Μετά όμως ανακάλυψα ένα παιχνίδι. Ξέρεις κάθε σβέρκος κάνει διαφορετικό ήχο όταν σπάει, μια διαφορετική σπασμένη χορδή. Έβαζα λοιπόν τους θορύβους σε διαφορετική σειρά κάθε φορά και έφτιαχνα κάθε βράδυ και ένα διαφορετικό σύνολο σπασμένων χορδών. Καμιά φορά μάλιστα, τυχαίνει να παρασύρεται και το πόδι μου και να κουνιέται αλλόκοτα σαν να προσπαθεί να ισορροπήσει πάνω στις χορδές, τότε νομίζω πως το πόδι μου προσπαθεί να αποδράσει, αλλά δεν κρατάει πολύ αυτό, γιατί σε όποια σειρά και να βάλω τις σπασμένες μου χορδές ο ήχος δεν είναι .πως να στο πω ...δεν είναι ωραίος, είναι σαν τον επιθανάτιο ρόγχο της μουσικής.

A: Τελικά γιατί με σκουντάς, αυτό δεν μου το έχεις πει ακόμα.

B: Κάθε φορά που ολοκληρώνω ένα σύνολο χορδών σε σκουντάω, θέλω να δω αν είσαι εκεί για να ξέρω και γω που βρίσκομαι. Έπειτα θα ήθελα μια μέρα να ακούσεις και συ ένα από τα σύνολά μου, αλλά αυτό είναι αδύνατον, δεν μπορούμε να το μοιραστούμε.

A: Γιατί λες να σου συμβαίνει αυτό;

B: Δεν ξέρω, ίσως είναι παρενέργειες από το χάπι.

A: Για φαντάσου απλή παρενέργεια!!!

B: Γιατί το λες αυτό;

A: Υπό άλλες συνθήκες μπορεί και να σε κατηγορούσαν ότι έχεις ταλέντο. Εσύ θα μπορούσες να διαπρέψεις.

B: Σε τι;

A: Στο σπάσιμο των χορδών. Είσαι γεννημένος μουσικός.

B: Η δολοφόνος

A: Εδώ που είμαστε το ίδιο κάνει. Πάντως το είχα καταλάβει.

B: Ποιό;

A: Ότι ακούς σπασμένες χορδές.

B: Από τι;

A: Είχα δει κάνα δύο φορές το πόδι σου να χορεύει. Αλλά να έχεις μυστικά από μένα;

B: Τώρα που ξέρεις, θα είμαστε δύο που δεν θα κοιμόμαστε.

A: Γιατί;

B: Γιατί τώρα κάθε βράδυ θα κάθεται και θα με παρατηρείς, θα προσπαθείς να μαντέψεις τι σύνολο χορδών ακούω.

A: Και τι πειράζει; Ίσως έτσι καταφέρουμε να μοιραστούμε τους θορύβους σου

B: Και άμα μένεις ξύπνιος ποιόν θα σκουντάω εγώ;

Τέλος εικόνας

ΣΤ' Εικόνα

Ο νοσοκόμος είναι μέσα και κάθεται στο κουτί, δεξιά και αριστερά του ο Α και ο Β.
Ο Β είναι πεσμένος ακόμα στα τέσσερα.

A: Δεν μας πιστεύετε, λογικό το βρίσκω, απόλυτα λογικό.

Νοσοκόμος: Συνεχίστε, συνεχίστε, διασκεδάζω αφάνταστα. Είναι φοβερό τι μπορεί να σκεφτεί κανείς για να παρηγορήσει τον εαυτό του.

A: Αλήθεια σας λέω, εσείς και εμείς είμαστε εμείς γιατί και σεις και μεις είμαστε μέσα, μόνο που εσείς δεν το έχετε καταλάβει ακόμα.

Νοσοκόμος: Α θαυμάσια, δηλαδή εσείς και 'γω είμαστε το ίδιο;

A: Όχι, όχι ακριβώς, υπάρχει μια διαφορά ουσίας αλλά όχι και ουσιαστική, Βρισκόμαστε υπό την επήρεια διαφορετικών ουσιών αν το θέλετε, αλλά καταβάθος εσείς και εμείς είμαστε εμείς.

Νοσοκόμος: Επειδή είμαστε μέσα;!

A: Ακριβώς

Νοσοκόμος: Σας διαφεύγει κάτι.

A: Τι;

Νοσοκόμος: Εγώ, όποια στιγμή θέλω, μπορώ να βγω έξω, εσείς όχι!

A: Α! "έξω", μαγική λέξη, μου είστε πολύ χρήσιμος εσείς, Τι εννοείται όταν λέτε έξω;

Νοσοκόμος: Έξω, μαζί με τους άλλους που δεν είναι σαν και σας, εγώ δεν είμαι εσείς, εγώ είμαι εγώ, και είμαι με τους άλλους. (Γελάει θριαμβευτικά) Τι έχετε να πείτε τώρα;

B: Δεν θέλω να σας στεναχωρήσω, αλλά στο ίδιο καταλήγουμε. Βλέπετε, αποφασίσαμε πως εσείς εμείς και οι άλλοι είμαστε εμείς γιατί όλοι μέσα

είμαστε.

Νοσοκόμος: Μέσα σε Τι;

A: (Δεν ξέρει Τι να απαντήσει) Κοιτάξτε αυτό το μυστήριο είναι άλυτο ακόμα γιατί δεν έχουμε προσδιορίσει που είναι το έξω. (Ο Β τον σκουντάει, ο Α σκύβει και ο Β του ψιθυρίζει κάτι στο αυτί). Α ναι εφιάλτης, είμαστε μέσα στον ίδιο εφιάλτη.

Νοσοκόμος: Ποιανού είναι ο εφιάλτης;

A: Δικός μας δικός σας, ανήκει σε όλους μας, σε αυτό το ζήτημα κανείς δεν μπορεί να διεκδικήσει την αποκλειστικότητα. (Προς τον Β) Ναι αλλά αυτό δεν μας λύνει ακόμα τίποτα διότι και πάλι δεν ξέρουμε ποιο είναι το έξω.

B: Δεν είναι ανάγκη να διαφωνήσουμε τώρα δημόσια πάνω στο ζήτημα.

Νοσοκόμος: Ωραία εγώ να φεύγω τότε.

B: Όχι όχι μην φεύγετε ακόμα. Να σας κάνω πρώτα μια ερώτηση. Σε Τι πιστεύετε ότι διαφέρουμε εμείς από τους άλλους;

Νοσοκόμος: Εσείς έχετε ανάγκη την θεραπεία σας για να ζήσετε οι άλλοι όχι.

B: Και πως ξέρουμε ότι δεν κάνουν θεραπεία και οι άλλοι;

Νοσοκόμος: Μα αυτοί δεν χρειάζονται χαπάκι για να είναι καλά! Κανείς τους δεν παίρνει χάπι.

B: Ναι αλλά μπορεί να τους έχουν αλλοιώσει την τροφή και το νερό, μπορεί να το διαλύουν εκεί μέσα, υπάρχουν πολλών ειδών χάπια.

Νοσοκόμος: Μα τι είναι αυτά που λέτε, ποιοι να τα αλλοιώνουν;

A: Α δηλαδή θες να πεις ότι οι άλλοι είναι οι πρωτοπόροι; Δεν είμαστε εμείς τα πειραματόζωα;

B: Μην πετάγεσαι σε άλλο θέμα τώρα.

Νοσοκόμος: Τι εννοείτε όταν λέτε χάπια και ποιοι είναι αυτοί που τα διαλύουν;

B: Αυτοί

Νοσοκόμος: Ποιοι αυτοί;

A: Για κάτσε, τώρα έχουμε εμάς εσάς τους άλλους και αυτούς. Πολλοί μαζευτήκαμε, ποιοι είναι όλοι αυτοί;

B: Δεν ξέρω, είπαμε το πρόβλημα είναι να βρούμε ποιοι είμαστε εμείς.

Νοσοκόμος: Εσείς δηλαδή

B: Εμείς και σεις είμαστε ΕΜΕΙΣ, το είπαμε αυτό.

Νοσοκόμος: (Απηυδισμένος) Εγώ φταίω που κάθομαι και μιλάω μαζί σας, αλλά δεν θα επαναληφθεί.

B: Έχω να σας κάνω μια πρόταση

Νοσοκόμος: Καλά μου την κάνετε αύριο.

B: Δεν ξέρω τι θα επί αύριο. Σας προτείνω για μια μέρα να μην φάτε και να μην πιείτε τίποτα. Τότε θα ξέρετε που ανήκετε, σε μας στους άλλους ή σε αυτούς.

Νοσοκόμος: Νομίζετε ότι με απασχολεί; Σας είπα εγώ κάνω απλώς την δουλειά μου.

A: Όχι με τόσο μεγάλη επιτυχία οφείλω να παρατηρήσω!

Νοσοκόμος: Τι;

A: Λέω, δεν κάνετε την δουλειά σας με τόση επιτυχία. Έχετε θρονιαστεί εδώ τόση ώρα και χασομεράτε.

Νοσοκόμος: Αυτό είναι απίστευτο θράσος. (Φοβερά εκνευρισμένος και ταραγμένος) Κάθομαι και μιλάω τόση ώρα μαζί σας (ψάχνει να βρει επιχειρήματα) από .λύπηση, από οίκτο, από επιστημονικό ενδιαφέρον, και σεις τολμάτε να μου υποδεικνύετε πως θα κάνω την δουλειά μου; Έχετε το θράσος να μου λέτε ότι δεν την κάνω σωστά; Σας άφησα εγώ ποτέ νηστικούς; Σας άφησα εγώ ποτέ να υποφέρετε από στέρηση;

Πριν από έναν χρόνο δεν σας φρόντισα; Δεν σας έδεσα το κεφάλι σας που αιμορραγούσε, Ξεχάσατε κιόλας; (Έχει πιάσει τον A από την μπλούζα και τον ταρακουνάει) Ως και τις θλιβερές σας εκκρίσεις έχετε ακόμα πάνω σας από εκείνη την μέρα της ύστατης ευσπλαχνίας μου, του υπέρτατου

επαγγελματισμού μου, του υπερβολικού ζήλου μου. Ξεχειλίζω εγώ από επαγγελματισμό και θα τολμήσετε να μου πείτε ότι δεν κάνω καλά την δουλειά μου;!!!! (Ο Α είναι απόλυτα ατάραχος)

A: Είστε απλά φιλόδοξος, αυτό δεν λέει τίποτα, και στο κάτω κάτω τόση ώρα τεμπελιάζετε, φλυαρείτε χάνετε τον χρόνο σας. Αλήθεια αν κάνετε τόσο καλά την δουλειά σας, γιατί είστε ακόμα νοσοκόμος Β' ;

Ο Νοσοκόμος νευριασμένος χαστουκίζει τον Α ο οποίος μένει αμίλητος για αρκετή ώρα.

A: Ωραία, επιτέλους και μια αλλαγή!! Έχετε πολύ ζεστά χέρια το ξέρετε; Μου θυμίσατε τα χέρια του πατέρα μου. Έκαναν ακριβώς τον ίδιο ήχο πάνω στο μάγουλό μου!

B: Ευχαριστούμε. Μόλις πήρατε μέρος στην μικρή μας τελετή. Και σεις ψάχνετε αποδείξεις ότι είστε ζωντανός, έτσι δεν είναι;

Ο Νοσοκόμος δεν ξέρει τι να πει. Φεύγει νευριασμένος.

Μικρή παύση

A: Το μάγουλο μου με καίει.

B: Δηλαδή ένιωσες κάτι επιτέλους;

A: Μην βιάζεσαι, επίκτητο ανακλαστικό πρέπει να είναι, θυμήθηκε το μάγουλο πως έκαιγε κάποτε, αλλά δεν μπορεί να μεταφέρει την φλόγα και στο υπόλοιπο σώμα.

B: Νομίζω πως αυτό το χαστούκι πόνεσε περισσότερο αυτόν παρά εσένα.

A: Ναι εγώ έτσι κι αλλιώς δεν πόνεσα καθόλου, η μνήμη είναι που πονάει καμιά φορά. (Ο Α αλλάζει την κουβέντα) Τι έγινε, θα σηκωθείς επιτέλους;

B: Όχι, είναι καλύτερα έτσι, ζαλίζομαι λιγότερο.

A: Από την αϋπνία θα είναι.

B: Μπα όχι, δυσκολεύομαι πολύ να προσποιούμαι πλέον ότι μπορώ να σταθώ όρθιος.

A: Γιατί του είπες να μείνει νηστικός για μια μέρα;

B: Εσύ μου έδωσες την ιδέα. Δεν μου έλεγες πως όταν ήσουν πεινασμένος, έκλαιγες πιο ωραία;

A: Α ναι όταν είσαι χορτάτος ο λυγμός δεν είναι εντυπωσιακός. Άμα πεινάς έχει άλλη γεύση το δάκρυ, και οι σπασμοί από τα αναφιλητά είναι πιο έντονοι. Το λίπος εμποδίζει τις συσπάσεις, το έχω παρατηρήσει.

B: Αυτό σημαίνει ότι κάτι ρίχνουν στο φαγητό. Εσύ δεν μου έλεγες ότι όταν είσαι χορτάτος το πολύ να βουρκώσεις;

A: Ναι η δυσπεψία φέρνει βουβό βούρκωμα, θυμάμαι η βαρυστομαχιά ήταν μάστιγα για πολύ κόσμο. Η πείνα αντιθέτως καμιά φορά φέρνει ουρλιαχτά. Πολλές φορές έκαναν αφίσα τους πεινασμένους, για να τους βλέπουν οι δυσπεπτικοί και να ξαλαφρώνουν.

B: Α ώστε η δυσπεψία φέρνει δάκρυα. Φαίνεται το χάπι διαλυμένο σε κανονική ποσότητα δημιουργεί αναισθησία, ενώ σε μεγάλη δόση έχει και παρενέργειες.

A: Όχι δεν φταίει η δυσπεψία για αυτό. Οι πεινασμένοι φταίνε. Αυτό που εσύ λες παρενέργεια, κάποιιοι το λένε «φιλανθρωπία».

B: Δεν σε καταλαβαίνω

A: Οι πεινασμένοι φταίνε έτσι κι αλλιώς για όλα. Αποτελούν μάλλον μια παρενέργεια των χορτάτων. Άμα είσαι καλά και απέναντί σου κάποιος σπαράζει στο κλάμα σου χαλάει το κέφι.

Κάπως έτσι επέλεξα και 'γω να τους ενοχλήσω. Έπαψα να τρώω, και έτσι από το βούρκωμα έφτασα στο κλάμα, από το κλάμα στον λυγμό από το λυγμό στον σπαραγμό και λίγο πριν εξαϋλωθώ έβγαλα και μια κραυγή. Γι'αυτό με

κλείσανε εδώ. Οι φόννοι ήτανε προφάσεις. Αρνήθηκα να φάω την τροφή τους.

B: Έπαιζες και παλιότερα παιχνιδάκια λοιπόν.

A: Ναι αυτά ήταν πιο δύσκολα από τα δικά μας-χωρίς παρεξήγηση. Εκεί επιλέγεις αν θα παίξεις, εδώ είναι μονόδρομος.

B: Καθόλου αποτελεσματικό το κλάμα όμως. Να δεις που εδώ προσπαθούν να βελτιώσουν το χάπι, γι' αυτό μας έχουν κλεισμένους μέσα τόσο καιρό.

A: Δηλαδή;

B: Να άμα δεν τρως το φαΐ τους είτε από επιλογή είτε από συγκυρία, το καλύτερο γι αυτούς δεν είναι να ουρλιάζεις αλλά να βγάζεις τον σκασμό.

Δεν έχεις παρατηρήσει που μας έχουν ελαττώσει την δόση; Κι όμως αντί να ουρλιάζουμε από πόνους, λίγο λίγο όλο και πιο σιωπηλοί είμαστε.

Να κοίτα με, δεν μπορώ καλά καλά να σταθώ στα πόδια μου.

Σε λίγο όχι μόνο δεν θα αισθανόμαστε τίποτα, αλλά ούτε που θα το καταλαβαίνουμε κιόλας.

A: Α! Έτσι θα βολέψουν και τους δυσπεπτικούς και τους πεινασμένους.

B: Ναι έτσι φαίνεται πως είναι τα πράγματα. Και μεις τι κάνουμε τώρα που ξέρουμε;

A: Τι εννοείς;

B: Να που καταλάβαμε το σχέδιό τους, τι κάνουμε;

A: Να βγούμε επιτέλους σε αυτό το έξω και να τους φωνάξουμε.

B: Και ποιος θα μας πιστέψει;

A: Ναι, αυτό είναι ένα πρόβλημα.

B: Οι αντοχές μου μειώνονται, σε λίγο θα σωριαστώ κατάχαμα και δεν θα έχω καν το κουράγιο να μιλήσω.

A: Θα σου μιλάω εγώ αν θες. Αν και υπάρχει ακόμα κάτι που δεν

καταλαβαίνω. Γιατί μας επιτρέπουν να σκεφτόμαστε;

B: Νομίζω πως έτσι ικανοποιούν τον σαδισμό τους. Η σκέψη είναι επώδυνη. Από την άλλη κιόλας οι προβληματισμοί μας ίσως να τους βοηθάν να βελτιώνουν τα χαπάκια τους.

A: Αν και είσαι πεσμένος στα τέσσερα, ωραία τα λες. Σε θαυμάζω!

B: Ξέρεις τι σκέφτομαι τον τελευταίο καιρό και λυγίζω όλο και περισσότερο;

A: Τι;

B: Να, σκέφτομαι, πως κάπου γύρω μας, υπάρχουν κάποιοι που μας παρακολουθούν. Πίσω από αυτά τα τζάμια που υπάρχουν γύρω μας είμαι σχεδόν σίγουρος πως κάποιοι μας παρακολουθούν, μας εξετάζουν, γελάνε μαζί μας, κλαίνε ως καλοί φιλόανθρωποι, δυσπεπτικοί και πεινασμένοι όλοι μαζί ανάκατα, περνάνε από εδώ κάθε μέρα και ενημερώνονται για τις νέες εξελίξεις και ελπίζουν σε μια θεραπεία.

A: Αυτό που λες είναι παρατραβηγμένο

B: Κι όμως κάπως έτσι πρέπει να είναι τα πράγματα. Άκουσε με για λίγο ...νομίζω πως υπάρχουν απέναντί μας κάποιοι που μας παρατηρούν όλον αυτόν τον καιρό. Να αν κοιτάξεις προσεκτικά, νομίζω πως θα διακρίνεις και συ μια κυρία με καπέλο και φτερά τσαλαπετεινού.

A: Αποκλείεται! Τόσο καιρό λες να κάθονται και να μας παρατηρούν και να μην κάνουν τίποτα ...το θεωρώ απίθανο ...θα είχαν αντιδράσει.

(Κυρία με φτερά τσαλαπετεινού έξαλλη σηκώνεται όρθια στην θέση της)

Κυρία : Και βέβαια αντιδρούμε... τόσο καιρό το φωνάζω ...δεν είναι φτερά τσαλαπετεινού ...φασιανός είναι.

B: *(που φυσικά δεν την ακούει)* Σε τι να αντιδράσουν; Δεν είμαστε εμείς τα πειραματόζωα. Αυτοί είναι ...εμείς έχουμε το κουράγιο ακόμα να

σκεφτόμαστε, είμαστε σαν ένα αλλεργικό σύνδρομο δεν το έχεις καταλάβει; Αν καταφέρουν να απομονώσουν περιπτώσεις σαν και εμάς, τότε το προϊόν θα θεωρηθεί απόλυτα ασφαλές. (Ο Α και ο Β κοιτάζουν διερευνητικά προς το κοινό χωρίς όμως να το βλέπουν).

A: Αποκλείεται να υπάρχει κόσμος εκεί. Θα είχαν αντιδράσει.

Τέλος εικόνας

Ζ' Εικόνα

Ο Α κουβαλάει στην πλάτη του τον Β και τον περιφέρει.

A: Ωραία, περπατήσαμε και σήμερα.

Τον αφήνει κάτω, ο Β δεν είναι πλέον στα 4 αλλά είναι τελείως σωριασμένος στο πάτωμα.

B: Πρέπει να το ξανασκεφτείς.

A: Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα, την απόφασή μου την έχω πάρει.

B: Όπως νομίζεις, από μένα είσαι ελεύθερος να κάνεις ότι θέλεις.

A: Δεν σου ζήτησα την άδεια, φυσικά και θα κάνω ότι θέλω.

Μπαίνει μέσα ο Νοσοκόμος με ένα χάπι μόνο.

Νοσοκόμος: Σε λίγο θα έρθουν να σας παραλάβουν.

A: Που θα μας πάνε;

Νοσοκόμος: Δεν αναφερόμουνα και στους δύο σας. Μόνο στο μη ωφέλιμο υλικό (δείχνει τον κύριο Β)

A: Μη ωφέλιμο υλικό;

Νοσοκόμος: Ναι όπως το ακούσατε.

A: Δεν θα πάει πουθενά, το πείραμά σας δεν έχει λήξει ακόμα. Επομένως θα μείνει μαζί μου.

Νοσοκόμος: Σε περιπτώσεις που κινδυνεύει η εγκυρότητα των συμπερασμάτων μπορούν να γίνουν μερικές παρατυπίες. Σας έφερα το φαγητό

σας, δηλαδή μόνο το δικό σας.

A: Δεν θα καθίσετε να φάτε μαζί μας;

Νοσοκόμος: Όχι ευχαριστώ, είμαι σε φάση δίαιτας. Αποφάσισα να ακολουθήσω την συμβουλή σας, μόνο και μόνο για να δείτε πως τόσο καιρό τρέφατε ψευδαισθήσεις.

B: Η καλή σας πρόθεση με σκλαβώνει.

Ο Νοσοκόμος αποχωρεί.

A: Δεν θα αφήσω να σε πάρουν το αποφάσισα.

B: Δεν υπάρχει λόγος είπαμε το αποτέλεσμα είναι προαποφασισμένο.

A: Σε αυτό το παιχνίδι μαζί μπήκαμε μαζί θα βγούμε, αλλιώς δεν έχω λόγο να κοιτάω ψηλά.

B: Δεν είναι παιχνίδι και το ξέρεις.

Ο Α κάθεται στο πάτωμα και βάζει το κεφάλι του Β να ακουμπάει στα πόδια του.

Ο Α παίρνει το χάπι και το κόβει στην μέση, δίνει το ένα κομμάτι στον Β

B: Αν συνεχίσεις έτσι όμως να το ξέρεις στο τέλος θα καταντήσεις σαν εμένα, σήμερα στον περίπατό μας τα πόδια σου δεν σε κρατούσαν το παρατήρησα.

Ο Α δεν απαντάει, κοιτάζει το κομμάτι του και το προσφέρει και αυτό στον Β

A: Παρ' το εσύ το χρειάζεσαι περισσότερο από μένα.

B: Όχι πρέπει να αντέξεις. Ίσως για σένα να μην είναι τόσο αργά.

A: Μην μιλάς έτσι τι θα πει εσύ και εγώ αφού εδώ και καιρό είμαστε εμείς.

Ο Α κάνει μια κίνηση και χαϊδεύει άτσαλα καταλάθος σχεδόν το κεφάλι του Β.

αμέσως μαζεύει το χέρι του σαν να έπαθε κάποιο σοκ. Έπειτα ξαναβάζει το χέρι του στο κεφάλι του Β με περισσότερο θάρρος. Σαν να κάνει μια τεράστια ανακάλυψη γουρλώνει τα μάτια και είναι έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

A: Νιώθω....

Την στιγμή αυτή ακούγονται φωνές και μεγάλη φασαρία μπαίνει μέσα σχεδόν τρέχοντας ο Νοσοκόμος κατάχλομος σαν άρρωστος, βλέπει τους δύο τους σε αυτήν την για πρώτη φορά τρυφερή ανθρώπινη σκηνή και ουρλιάζει χωρίς όμως να βγαίνει ήχος.

Γίνεται *Black out* ακούγονται φωνές και στην σκηνή εισβάλλει ένας ταξιθέτης ή ακόμα καλύτερα η ταμίας του θεάτρου (ή ακούγεται απλώς από τα ηχεία του θεάτρου η αναγγελία).

«Κυρίες και κύριοι σας ζητάμε συγγνώμη έγινε ένα μικρό λάθος. Τόση ώρα παρακολουθείτε λάθος εργαστήριο. Οι κάρτες εισόδου σας αναγράφουν «Πτέρυγα Β» το εργαστήριο που μόλις παρακολουθήσατε ανήκει στην «Πτέρυγα Γ» Παρακαλούμε διατηρήστε την ψυχραιμία σας και εκκενώστε την αίθουσα εντός ολίγων λεπτών. Εν τω μεταξύ μπορείτε να συνεχίσετε να ακολουθείτε την φαρμακευτική σας αγωγή άφοβα. Όσοι από εσάς έχουν εκδηλώσει στο παρελθόν κάποιου είδους αλλεργίας κοινωνικού τύπου παρακαλούνται να αφήσουν το σκεύασμα στην είσοδο κατά την διάρκεια της αναχώρησής τους, αλλιώς θα αναγκαστούμε να προβούμε σε κάθε νόμιμη ενέργεια για την προστασία τους.

Ευχαριστούμε πολύ, καλή σας νύχτα.»

ΤΕΛΟΣ

Όλα πάνε ... καλά !